

komstkildebeskatningen den Gang. Han var ogsaa særlig varm derfor den Gang, og har holdt jo ligeledes Lovtaler om, hvorledes man gjorde i England, ganske ligesom i Dag. Men Erfaringen har jo vist, at det ny, der blev bragt frem den Gang, kun tjente til at standse Sagen, og jeg er overbevist om, at det nu ogsaa kun vil tjene til at standse Sagen. Det vil ikke tjene til at fremme Sagen. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa det ærede Medlems Tale om Forholdene i England. Jeg vil kun fremhæve to Ting. For det første, at, hvad der passer for engelske Forhold, er det jo ikke givet passer for vore Forhold. England har jo en ganske anderledes Indfyldelse paa Pengemarkedet og Verdensmarkedet end et lille Land som vort. Vi kunne ikke gøre det samme som England uden at risikere at komme galt af Sted. Dernæst vil jeg minde om, at man i England for en 50 Aar siden jo vel gik til en Indkomstkildebeskatning, men at man siden har forandret den omtrent 30 Gange — i alt Fald havde man for nogle Aar siden forandret den 27 Gange — saa at den nu i mange Punkter er noget nær ved at ligne Indkomstskatten.

Det ærede Medlem opholdt sig særlig ved, at der ikke hidtil er opnaaet Enighed om Formue- og Indkomstskatten. Det er ganske vist sandt. Vi have forhandlet om Formue- og Indkomstskatten i mange Aar og særlig i de sidste 4 Aar. Det er ganske sandt, at der ikke er opnaaet Enighed, men jeg skal nævne en Grund for det ærede Medlem. Jeg skal ikke tale videre om Landstingets Stilling, jeg skal kun nævne en Grund, nemlig den, at vi hidtil aldrig have haft Sagen i Fællesudvalg. Om det end er sandt, hvad jeg sagde i Gaar, at vi arbejde tungt, saa ere vi jo dog saa lykkelige, at vi kunne sige, at mange af de Sager, som vi have faaet i Fællesudvalg, ere vi dog blevne enige om. Haardere ere Sindene dog ikke, end at vi have kunnet finde hinanden, naar vi kom i direkte Forhandling med hinanden. Hvad denne Sag angaar, har det været det andet Tings Ønske at komme i direkte Forhandling med dette Ting, men jeg skønner ikke andet, end at dette Ting netop har modsat sig en saadan Forhandling. I hvert Fald, enten Skylden ligger her eller der, saa er det saa, at for disse store Sagers Vedkommende har der til Dato ikke været gjort noget alvorligt Forsøg, saa længe Sagen ikke er kommen i Fællesudvalg. Det ærede Medlem talte om, at den Hjælp, der bydes gennem Skattekommissionens For-

slag, vilde blive saa lille, at den ikke kunde redde Landbruget, den vilde blive en 10 Kr. pr. Tønde Hartkorn osv. Men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det, der er Tale om her, er ikke saa lidt mere end 10 Kr. pr. Td. Hartkorn. Jeg har ikke regnet det saa nøje efter, men jeg ved, at det er meget mere end 10 Kr., det er mellem 10 og 20 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Jeg er ganske vist enig med det ærede Medlem i, at det ikke kan redde Landbruget, men der er ikke Tvivl om, at det er en god Hjælp, som de allerfleste ville sætte Pris paa og være glade ved. Jeg ventede, at det ærede Medlem skulde have givet Anvisning paa, hvorledes Regeringsforslagene kunde redde Landbruget, men jeg fik intet at høre i saa Henseende. Jeg kan ikke skønne, at det ærede Medlems Lovprising af Regeringens Forslag i den Retning betyder noget større for Landbruget, ikke paa nogen Maade.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger endnu, jeg skal for øvrigt ikke opholde det høje Ting videre. Den tvungne Selvangivelse var det ærede Medlem jo meget stærkt imod, den var absolut umulig, og den var ogsaa vanskelig. Det har han sagt før, og alt det have vi hørt baade af det ærede Medlem og af andre Medlemmer i denne Sag. Men den er nu mulig andetsteds, og den har været til Nytte andetsteds. Jeg kan indrømme, at det er muligt, at der til at begynde med kan blive Vanskeligheder forbundne med den tvungne Selvangivelse, men jeg tvivler ikke om, at disse Vanskeligheder vil man snart være i Stand til at overvinde. Saa var der en Bemærkning fra det ærede Medlem, som jeg var særlig glad ved at høre, fordi den falder sammen med de Beregninger, jeg har kunnet anstille over Virkningerne af Regeringens Forslag. Det var den Bemærkning, at det gik saa omtrent o-p op med Bygningsskatten og Land- og Ligningsskatten og Ejendomsskylden paa Landet. Man stryger Land- og Ligningsskatten, og saa indfører man en ny Skat, som efter mit Skøn omtrent indeholder samme Beløb, saa det gaar o-p op. Og noget lignende gælder for Byernes Vedkommende. Man stryger ikke Bygningsskatten, men en Del af den. Man foreslaar en Nedsættelse af Bygningsafgiften, der svarer omtrent til den Ejendomsskyld, man paalægger Byerne, saa det gaar o-p op, og derfor havde det ærede Medlem saa let ved at overvinde de Betæneligheder, han havde for 3 Aar siden med Hensyn til Valgretten til Landstinget. Der sker ikke nogen For-